

РЕШЕНИЕ

№ 1182

гр. Варна, 07.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Г.а

Членове: Иванка Д. Дрингова
мл. с. Лазар В.

при участието на секретаря Доника Здр. Х.а
като разгледа докладваното от Деспина Г. Г.а Въззивно гражданско дело № 20223100501190 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК и е образувано по **въззивната жалба вх.№ 27703/26.04.2022 на К. В. Д.** ЕГН ***** с пост.адрес: гр.Варна ж.к."И." № 375, чрез адв.Х. Т.Х. от ВАК, с адрес за призоваване: гр.Варна ул."Г." № 61 офис „Б-6“, против решението на ВРС-31с-в № 972/08.04.2022г по гр.д.№ 11574/2021, с което е прието за установено между страните, че д-р К. В. Д. дължи на „МБАЛ-Девня"ЕООД сумата от **3 354,93лв**, начислена с **Акт за начет** № 11-04-17/28.06.2018г на АДФИ, заедно със законната лихва, считано от 26.03.2021г, до окончателното плащане на сумата, присъдена по заповедното ч.гр.д.№ 4426/2021г на ВРС-31с-в, **на осн.чл.422 ал.1 ГПК**, както и е осъден да заплати на „МБАЛ- Девня"ЕООД сумите от **67,10лв-разноски за исковото производство и 332,93лв-разноски за заповедното производство**.

Счита решението за неправилно поради сл.съображения:

На първо място. ВРС неоснователно е приел, че не е оспорил акта за начет. Счита, че, както самият акт за начет, така и цялата ревизия е била извършена умишлено и в противоречие с ППЗДФИ. В случая нямало неправомерно разходване на обществени средства при начина на работа и управление на болницата в гр.Девня.

Твърди се, че преди да бъде извършена финансова ревизия на „МБАЛ- Девня" ЕООД АДФИ, следвало първо да извърши финансова ревизия на Община Девня, тъй като начинът на работа на „МБАЛ-Девня“, както и начинът на финансиране и разходване на бюджетните и извънбюджетни средства, били определени от община Девня, а не от управителя д-р Д..

В случая принципалът на болницата изцяло бил абдикирал от нея. Същата била недофинансирана и нестопанисвана с необходимата грижа съгласно закона. Сградният фонд бил в разруха. Болничното оборудване и техника не отговаряли на съвременните медицински изисквания. Задълженията на болницата към трети лица - доставчици на лекарства, доставчици на медицинско оборудване, „ВиК“, „Енерго Про“ АД и др., били огромни и по тази причина против болницата били заведени множество дела. На банковите сметки „МБАЛ-Девня“ ЕООД бил наложен заповед и всички разплащания с кредиторите по заповед на вишестоящия началник се извършвали избирателно, частично и само в брой.

Липсвал транспорт за персонала, живеещ извън територията на гр.Девня и именно в тази връзка Кметът на Общината разпоредил всички от медицинския персонал /доктори, мед.сестри и рехабилитатори/, които не са от гр.Девня, да се извозват с личен превоз.

В тази обстановка и по такъв начин работели и продължавали да работят управителите на „МБАЛ-Девня“ ЕООД.

В случая д-р Кр.Д. ръководел една сложна система от дейности, която включвала в себе си, освен дейността му като специалист, и дейности по управлението, а също по осигуряване необходимите здравни специалисти, осигуряване на средства за финансирането доставката на необходимите лекарства, средства за предоставянето на всички необходими здравни услуги и рехабилитация, целящи подобряване на здравния статус на хората в общината.

Всички тези дейности били свързани с много извънреден труд и в тази връзка д-р К. Д. приел към месечното му възнаграждение да му бъдат начислени и допълнителни минимални парични средства като компенсация за минимум 12-13 часовия работен ден. На фона на огромната трудова ангажираност и липсата на каквито и да е допълнителни финансови стимули за работа, получените допълнителни средства, изчислени на месечна база, били нищожни.

Оспорва решението в частта, в която съдът е приел, че от Протокол № 55/27.04.2015г на проведено редовно заседание на Общинския съвет при община Девня било видно, че с Решение № 544 и Решение № 545 Общ.съвет е приел ГФО за 2014г на „ДКЦ I Девня“ ЕООД и „МБАЛ Девня“ ЕООД и е освободил д-р Кр.Д. от отговорност за тази година, като същевременно не изключва акта за начет за този период.

От акта за начет било видно, че д-р Д. бил нанесъл на управляваната от него болница имуществената вреда за недължимо изплатени възнаграждения за периода 2013-2015г в размер на 2179,80лв, от които 369лв през 2014г, както и имуществена вреда в размер на 1157,13лв за периода от 1.01.2013г до 24.10.2013г и от 21.11.2013г до 7.12.2015г, които представлявали отчетени разходи за транспорт на персонала, изплатени от касата на болницата въз основа на описаните по-долу 17бр разходни касови ордери

1/ РКО № 219/20.08.2013г за сумата от 22,05лв на М. Й.Н.

2/ РКО №280/23.10.2013г за сумата от 180,68лв на Ю. Т.И.

3/ РКО № 228/02.09.2013г за сумата от 330,89лв на Ю. Т.И.

- 4/ РКО № 314/04.12.2013г за сумата от 139,94лв на Ю. Т.И.
- 5/ РКО № 83/14.04.2014г за сумата от 109,92лв на Ю. Т.И.
- 6/ РКО № 86/16.04.2014г за сумата от 14,99лв на Ю. Т.И.
- 7/ РКО № 97/25.04.2014г за сумата от 39,98лв на С. Г.К.
- 8/ РКО № 118/30.04.2014г за сумата от 19,98лв на С. Г.К.
- 9/ РКО № 130/13.05.2014г за сумата от 60,01лв на Ю. Т.И.
- 10/ РКО № 192/16.07.2014г за сумата от 85,01лв на Ю. Т.И.
- 11/ РКО № 208/29.07.2014г за сумата от 50лв на Ю. Т.И.
- 12/ РКО № 233/22.08.2014г за сумата от 20лв на С. Г.К.
- 13/ РКО № 240/02.09.2014г за сумата от 24,98лв на Ю. Т.И.
- 14/ РКО № 330/08.12.2014г за сумата от 109,99лв на Ю. Т.И.
- 15/ РКО № 345/19.12.2014г за сумата от 99,99лв на Ю. Т.И.
- 16/ РКО № 138/17.06.2015г за сумата от 14,70лв на Ю. Т.И.
- 17/ РКО № 159/17.07.2015г за сумата от 14,70лв на Ю. Т.И.

Видно от така описаните РКО за периода от 14.04.2014г до 19.12.2014г, нанесената на болницата вреда, произтичаща от отчетените разходи за транспорт възлиза на 635,69лв или общият размер на сумата, за която е освободен от отговорност ответникът през 2014г е $369\text{лв} + 635,69\text{лв} = 1004,69\text{лв}$.

ВРС е приел, че освобождаването от отговорност за 2014г на д-р Д. като управител на „МБАЛ Девня“ ЕООД било основателно и напълно кореспондира с чл.137 ал.1 т.5 ТЗ, но същевременно приема, че предявеният иск е основателен и следва да бъде уважен за цялата начислена сума по акта за начет в размер на 3 354,93лв като не приспада сумата за 2014г общо в размер на 1004,69лв

Счита за противоречащо на правото обстоятелството, че щом като д-р Д. е бил освободен от отговорност за 2014г, то би следвало да бъде освободен от отговорност и за 2013г и 2015г, тъй като дейността му през тези години и параметрите на акта за начет не били по-различни.

В случая безспорно било, че финансовите показатели на болницата, както и създадената организация на работа и отчетност по време управлението на д-р Д. били много добри, но настъпилият конфликт с Кмета на общината по повод пренебрегването на проблемите на болницата и оттам нефинансирането ѝ с цялата отпусната за това държавна субсидия, довело до умишлено предизвиканата ревизия.

Макар и предишните управители да извозвали персонала на болницата с личните автомобили на някой от служителите понеже съгл.чл.127 КТ работодателят има задължението да осигури на работника или служителя нормални условия за изпълнение на работата, и че били увеличавани месечните възнаграждения заради положения извънреден

труд, не били предизвиквани финансови ревизии на тяхната дейност.

Поради изложеното моли за отмяната решението на ВРС като неоснователно и неправилно и за постановяване на друго, с което да се приеме за установено в отношенията между страните, че д-р К. В.Д. не дължи на „МБАЛ Девня“ЕООД сумата по Акта за начет общо в размер на 3354,93лв.

В условията на евентуалност моли да се приеме, че сумата следва да бъде редуцирана със сумата 635,69лв, представляваща отчетени разходи за транспорт, както и със сумата 369лв във връзка с освобождаването на ответника от отговорност за 2014г.

В срока по чл.263 ГПК е постъпил **писмен отговор вх.№ 36042/20.05.2022 от „МБАЛ-ДЕВНЯ“ЕООД** ЕИК 000092550 със седалище и адрес на управление: гр.Девня ж.к. „Река Девня“ ул.„Петрича“ № 10А, представлявано и управлявано от Кирил Върбанов Лозанов, чрез адв.В. О.М. от АК-Варна, със сл. адрес: гр.Варна ул.„Б.“ № 14А, със становище за неоснователност на жалбата и за потвърждаване обжалваното решение.

Счита изложените в жалбата оплаквания за неотносими към предмета на спора.

Изложените съждения за умишлено предизвикана ревизия срещу Кр.Д., счита за необосновани и недоказани.

Твърденията в жалбата за лошото финансово състояние на болницата и задълженията ѝ към трети лица и доставчици са неотносими към предмета на делото и по никакъв начин не оправдават или омаловажават факта на сторените незаконосъобразни разпореждания с публични средства, констатирани от Агенция за държавна финансова инспекция.

В самата в.жалба се признава, че Кр.Д. приел към месечното му възнаграждение да бъдат начислени и допълнителни минимални парични средства като компенсация.

Въззивникът не твърди и не е представил доказателства за това да е бил оправомощен да договаря сам със себе си и затова и приетото в решението на ВРС кореспондира с доказателствата по делото и със закона, че така уговореното от самия него и в негова полза допълнително възнаграждение се явява получено без правно основание и подлежи на връщане.

Във връзка с горното поддържа изложеното в ИМ, че според съдебната практика, обективизирана в решения на ВКС по чл.290 ГПК /№ 217/10.03.2017г по т.д.№ 2296/2015г на I ТО; № 91/16.04.2018г по гр.д.№ 3513/2017г на IV ГО; и № 14/27.01.2017г по т.д.№ 1453/2014г на II ТО и мн.други/, е прието, че сключването на сделка между дружеството, представлявано от управителя му, и самия управител в качеството му на физическо лице попада в приложното поле на забраната по чл.38 ал.1 ЗЗД - сключвайки с представляваното от него дружество облигационна или вещно-прехвърлителна сделка в качеството си на физическо лице управителят встъпва в това правоотношение като самостоятелен гражданско-правен субект, воден от собствени интереси. Затова и спрямо него са приложими общите граждански разпоредби на въведената с нормата на чл.38 ал.1 предл.1

ЗЗД забрана да договаря сам със себе си.

В настоящия случай в нарушение на чл.38 ал.1 ЗЗД и чл.3 ал.1 от ЗФУКПС Кр.Д. е разпоредил в своя полза изплащане на недължими допълнителни възнаграждения и затова като пряка и непосредствена последица от действията му за ищцовото дружество са настъпили имуществени вреди, представляващи липса на парични средства на „МБАЛ-Девня“ ЕООД в размер на 2197,80лв.

По отношение на позоваването във втората част от в.ж. за освобождаване от отговорност за 2014г счита същото за неоснователно, тъй като към 2015г не са били установени и известни на Общински съвет-гр.Девня видът и размерът на нанесените имуществени вреди.

Освобождаването от отговорност е било за вреди, които са били настъпили от поведението на управителя и които са били известни за дружеството. Решението за освобождаване от отговорност, независимо дали съдържа в себе си посочване на конкретна вреда или не, се отнася само до поведението на управляващото търговеца лице, което е било известно на дружеството, като същото следва да е документирано в счетоводството му. Волеизявлението на ОС по чл.137 ал.1 т.5 ТЗ не обхваща вреди от поведение, което не е било отразено надлежно по начин, който да би го направил доС.ие за принципала на дружеството, за да обоснове воля за освобождаването от отговорност на управителя. При това положение, макар вредоносното действие от управителя да е било осъществено през период, за който е било прието решение на ОС по реда на чл.137 ал.1 т.5 ТЗ, то същото не е имало действие по отношение на вреди, които обективно са били установени в по-късен етап. Решението на ОС би могло да доведе до освобождаване от отговорност на управителя Кр.Д., в случай че същото би било взето след вече установената вреда. Ето защо счита направеното възражение за неоснователно.

На сл.място. Това възражение е направено едва с в.жалба и затова счита същото за преклудирано.

Поради изложеното моли за оставяне без уважение в.жалба и за потвърждаване решението на ВРС

Претендира присъждането на сторените за въззивната инстанция разноски.

В исковата с и молба „МБАЛ-Девня“ ЕООД излага, че по силата на Договор № 1007-211/06.08.2012г ответникът Кр.Д. е изпълнявал длъжността управител на ищцовото дружество през периода **от 6.08.2012г до 24.10.2013г.**, а по силата на Договор № 1007-309/21.11.2013г и през периода **от 21.11.2013г до 07.12.2015г.**

С двата договора за възлагане на управлението е било уговорено основно възнаграждение на Управителя в размер на 280% от отчетната средна месечна брутна работна заплата за лечебното заведение (изчислена като реално изплатените брутни трудови

възнаграждения, като не се включват обезщетенията по чл.220, чл.221, ал.1, чл.222, чл.224, ал.1 и чл.225 от КТ и изплатените възнаграждения по граждански договори и средносписъчния персонал в дружеството без жените в отпуск по майчинство), увеличено с полагащото се допълнително възнаграждение за прослужено време по КТ, платими до 20-то число по първия договор и до 25-то число по втория договор на месеца, следващ месеца, за който се дължи възнаграждението.

Твърди се, че за периода от 1.01.2013г до 24.10.2013г и от 21.11.2013г до 7.12.2015г ответникът незаконосъобразно се е разпореждал с публични средства, начислявайки към възнагражденията си допълнителни възнаграждения, несъответстващи на уговореното с договорите за възлагане на управление, чиято сума общо възлиза на **2 197,80лв**, а именно:

м.04.2013г - 360лв;

м.05.2013г - 102,60лв;

м.06.2013г – 349,20лв;

м.07.2013г – 243,90лв;

м.08.2013г - 225лв;

м.09.2013г - 272,70лв;

м.10.2013г - 140,40лв;

м.11.2013г - 81лв;

м.01.2014г - 342лв;

м.11.2014г - 27лв;

м.04.2015г - 27лв;

м.05.2015г - 27лв.

Поддържа се становището, че в нарушение на чл.38 ал.1 ЗЗД и чл.3 ал.1 от ЗФУКПС, ответникът е разпоредил в своя полза изплащане на недължими допълнителни възнаграждения и затова пряка и непосредствена последица от действията му са причинени имуществени вреди, представляващи липса на парични средства на ищеца. С оглед заемащата от него длъжност, увреждането и противоправното действие, същият е осъзнавал, че поведението му е противоправно, както и последиците от него и е целял тяхното настъпване с цел постигане на имотна облага. И

Излага се, че за същия период ответникът е нанесъл и имуществени вреди в размер на **1157,13лв**, като е отчетел разходи за външни услуги с основна дейност „транспорт“, изплатени от касата на „МБАЛ-Девня“ ЕООД с разходни касови ордери, както следва:

1/ РКО № 219/20.08.2013г за сумата от 22,05лв на М. Й.Н.

2/ РКО №280/23.10.2013г за сумата от 180,68лв на Ю. Т.И.

3/ РКО № 228/02.09.2013г за сумата от 330,89лв на Ю. Т.И.

4/ РКО № 314/04.12.2013г за сумата от 139,94лв на Ю. Т.И.

- 5/ РКО № 83/14.04.2014г за сумата от 109,92лв на Ю. Т.И.
- 6/ РКО № 86/16.04.2014г за сумата от 14,99лв на Ю. Т.И.
- 7/ РКО № 97/25.04.2014г за сумата от 39,98лв на С. Г.К.
- 8/ РКО № 118/30.04.2014г за сумата от 19,98лв на С. Г.К.
- 9/ РКО № 130/13.05.2014г за сумата от 60,01лв на Ю. Т.И.
- 10/ РКО № 192/16.07.2014г за сумата от 85,01лв на Ю. Т.И.
- 11/ РКО № 208/29.07.2014г за сумата от 50лв на Ю. Т.И.
- 12/ РКО № 233/22.08.2014г за сумата от 20лв на С. Г.К.
- 13/ РКО № 240/02.09.2014г за сумата от 24,98лв на Ю. Т.И.
- 14/ РКО № 330/08.12.2014г за сумата от 109,99лв на Ю. Т.И.
- 15/ РКО № 345/19.12.2014г за сумата от 99,99лв на Ю. Т.И.
- 16/ РКО № 138/17.06.2015г за сумата от 14,70лв на Ю. Т.И.
- 17/ РКО № 159/17.07.2015г за сумата от 14,70лв на Ю. Т.И.

Посочва, че ответникът като Управител на дружеството е бил в трудовоправни отношения с Ю. Та И. и С. Г. К., а с М. Й. Н. е бил сключен консултантски граждански договор, но заплащането на транспортни разходи не било уговорено с никого от тях. Затова и разходите за път били платени без основание, тъй като лицата не са били командировани и липсвала връзка с дейността на дружеството.

Ответникът, подписвайки РКО, е одобрил и разпоредил изплащане на недължими парични средства, с което е нарушил норми, уредени в ЗФУКПС и ЗСч /отм./, и като пряка и непосредствена последица от действията му са причинени имуществени вреди, представляващи липса на парични средства, на ищцовото дружество.

За причинените от ответника имуществени вреди общо в размер на 3354,93лв бил съставен Акт за начет № 11-04-17/28.06.2018г от АДФИ, като установените в него липси не се дължали на естествени фири, непреодолима сила, случайно събитие, нормален производствено-стопански риск, неизбежна отбрана или констатирани по надлежния ред вредоносни действия от трети лица.

Поради изложеното моли да бъде прието за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата от 3354,93лв по Акт за начет № 11-04-17/28.06.2018г, съставен от Агенция за държавна финансова инспекция, ведно със законната лихва от датата на сезиране на съда със заявлението по чл.417 от ГПК - 26.03.2021г до окончателното плащане, за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.417 ГПК по ч.гр.д.№ 4426/2021г. по описа на ВРС, както и да се присъдят сторените в заповедното и исковото производство разноски.

Ответникът Кр.Д., чрез процесуалния си представител, в срока по чл.131 ГПК е

подал отговор, с който оспорва иска по основание и размер. Възражава, че управлявал заведението за болнична помощ, което било в лошо финансово състояние и затова извършвал и дейности по намиране на необходимите здравни специалисти, намиране средства за финансиране доставката на необходимите лекарства, средства за осъществяването и предоставяне на всички необходими здравни услуги и рехабилитация, целящи подобряване на здравния статус на хората в общината, като всички тези дейности били свързани с много извънреден труд.

Посочва, че приел към месечното му възнаграждение да бъдат начислени допълнителни минимални парични средства за труда и ангажираността.

Възражава, че били разходите за път на служители на болницата били заплатени, за да им бъдели осигурени нормални условия за изпълнението на работата, без да им се налага да пътуват за собствена сметка, и за да не изгуби болницата персонал поради неосигуряването на средства за организирането на служебен превоз.

Оспорва с действията си да е превишил правомощията, дадени му с двата управленски договора, и да е нарушил чл.38 ал.1 от ЗЗД.

Сочи, че след като е бил освободен от Общинския съвет при община Девня от отговорност за 2014г, то би трябвало да бъде освободен от отговорност и за 2013г и 2015г, тъй като дейността му през тези години не била по-различна.

Навежда възражение, че не бил оцетил общинската болница.

Моли за отхвърляне на иска и претендира разноски.

Така предявеният положителен установителен иск намира правното си основание в разпоредбата на чл.422 ГПК вр.чл.417 ГПК вр.чл.21 ал.1 т.2 и ал.4 ЗДФИ.

СЪДЪТ, като съобрази предметните предели на производство, очертани с въззивната жалба, възраженията на страните и всички доказателства по делото, приема за установено **от фактическа страна:**

По делото е представен от ищеца Акт за начет № 11-04-17/ 28.06.2018г на АДФИ, издаден срещу ответника Кр.Д., действал като управител на „МБАЛ-Девня“ЕООД за периода от 6.08.2012г до 24.10.2013г и от 21.11.2013г до 7.12.2015г във връзка с действията му по управление и разпореждане с имуществото на болницата.Актът съдържа констатации за установени липси в размер на 3 354,93лв по следните позиции:

1/ сумата от общо **2197,80лв** – недължимо изплатени други допълнителни възнаграждения на К. В. Д.-управител

2/ сумата от общо **1157,13лв** – сбор от недължимо изплатени парични суми на трети лица, несвързани с дейността на „МБАЛ-Девня“ЕООД.

3/ полагащата се законна лихва върху горепосочените суми общо в размер на

507,92лв за времето от деня на причиняване на вредата до **28.06.2018г.**, както и законната лихва след посочената дата до окончателното погасяване на задължението.

По отношение на първата позиция в АН е констатирано, че през процесните периоди на управление на болницата от К. Д., същият лично е разпоредил/превел по банковата си сметка /месечните си възнаграждения, в това число и общата сума от 2197,88лв /2442лв – 244,20лв ДОД/, недължимо изплатено възнаграждение, с което неоснователно се е обогатил.

В АН подробно е разписано по отделни месеци паричните суми, с която е бил надвишен размерът на полагащото му се възнаграждение, определен съобразно сключения с Принципала договор за управление

Прието е, че с тези си действия ответникът не е изпълнил задължението си на управител, който, съгл.чл.6 ал.1 ЗФУКПС, отговаря за постигане целите на организациите, като управляват публичните средства по законосъобразен, икономичен, ефикасен и ефективен начини и така е нарушил принципите за законосъобразност, добро финансово управление и прозрачност, установени в чл.3 ал.1 ЗФУКПС.

Въз основа на подробно изложените фактически констатации е прието, че в нарушение на чл.38 ал.1 ЗЗД и чл.3 ал.1 ЗФУКПС, отвл.Д. е разпоредил в своя полза изплащане на недължими допълнителни възнаграждения. Като пряка и непосредствена последица от действията му са причинени имуществени вреди на дружеството, представляващи липса на парични средства в размер на 2197,80лв.

По отношение на втората позиция е констатирано, че при проверка на основна сметка „602 611 3 – Разходи за външни услуги. Основна дейност транспорт през процесните периоди **1.01.2013-24.10.2013г** и **21.11.2013г-7.12.2015г** в нарушение принципа за документална обосновааност на стопанските операции по чл.4 ал.3 ЗСч /отм./ в болницата били отчетени разходи общо в горепосочения размер 1157,13лв, от които: за 2013г– 492,88лв; за 2014г–634,85лв; за 2015г–29,40лв, които представляват изплатени от касата на МБАЛ суми на лица с разходни касови ордери /РКО/ - 17 броя, номерирани и датирани, подписани от касиер, гл.счетоводител, управител и получател, и приложени документи, описани подробно в АН

За посочените суми не са представени заповеди от Управителя или други вътрешни актове, с които да е определено на какво основание са били изплатени, съответно - на какво основание са били отчетени като транспортни разходи. Не са представени заповеди за командироване или други документи, от които да е видно как са били определени лицата; къде и по кое време са пътували; от кого са били изпратени; какви задачи са изпълнявали; как е би определен размерът на изплатените транспортни разходи; кои автомобили са пътували с техните технически характеристики, разходи за горива. Липсват и доказателства, установяващи, че направените разходи за транспорт са били свързани с дейността на дружеството. Към РКО били приложени само фактури и касови бонове, удостоверяващи единствено, че на бензиностанция е било заредено гориво, неговият вид и стойност, а представените билети за обществен транспорт удостоверяват само факта на извършеното

пътуване. Така посочените документи сами по себе си не доказват основанието на извършената стопанска операция, което е в нарушение на принципа на документална обоснованост на стопанската операция съгл.чл.4 ал.3 Закона за счетоводството от 2001г, действал към момента на ревизирия период и към момента на съставяне Акта за начет, и отменен през 2015 с новия ЗСч, влязъл в сила от 1.01.2016г.

При липсата на доказателства, че изплатените от касата на болницата парични суми, които са публични средства по см.§1 т.2 от ДР към ЗФУКПС и са били изплатени на посочените в РКО лица, две от които са в трудово-правно отношения и едно – по граждански договор, то липсва основание за тяхното плащане по представените от лицата счетоводни документи - фактури, касови бонове и билети. Не се представят доказателства и за това отчетените разходи да са били свързани с дейността на дружеството.

При това положение е прието в АН, че същите са недължимо платени и в нарушение на нормите на чл.3 ал.1 ЗФУКПС, ответникът в качеството му на ръководител на организация от публичния сектор по см.чл.2 ал.12 т.7 ЗФУКПС с подписването на РКО е одобрил и разпоредил изплащане на недължими парични средства, от което като пряка и непосредствена последица са настъпили имуществени вреди ви вид на липса на парични средства за дружеството

От съдържащите в първоинст. дело документи е видно, че процедурата за провеждане на ревизията от ДФИ и съставянето на акта за начет е била спазена.

С Акта за начет са представени и всички първични счетоводни документи, проверени от финансовия инспектор и коментирани в АН –фактури и касови бонове и билети за обществен транспорт, РКО, таблица за изплатените на управителя възнаграждения и обезщетения

С подадения от ответника писмен отговор /л.548-І/ е представен копие от Протокол № 55/27.04.2015 от проведеното заседание на ОС , от който е видно, че в т.13 от дневния ред е приеането на годишен счетоводен отчет за 2014г на „МБАЛ-Девня“ЕООД и с решение под № 545 е приет ГФО за 2014г на дружеството и е освободен от отговорност управителят на дружеството Кр.Д. за 2014г.

Въз основа на горната фактическа установеност съдът прави следните **правни изводи:**

Съобразно разпределяне доказателствената тежест по предявения положителен установителен иск с правно основание чл.422 ГПК, в тежест на ищеца е да установи съществуване на вземането си.

От данните по делото се установява, че в резултат на извършена по реда на Закона за държавната финансова инспекция /ЗДФИ/ проверка в ищцовото предприятие е съставен Акт за начет.

Такъв се съставя, на осн.чл.22 ЗДФИ, когато при проведената финансова инспекция

по реда на чл.17 ЗДФИ, са налице условията по чл.21 ЗДФИ за търсене на пълна имуществена отговорност по този закон при констатирани противоправно причинени вреди на организациите или лицата по чл.4 т.1-3 ЗДФИ, които са пряка и непосредствена последица от поведението на виновните лица и тези вреди са:

1. причинена умишлено, или
2. от липси, или
3. причинена не при или по повод изпълнение на служебните задължения.

Съставеният АН съдържа реквизитите по чл.43 ал.2 ЗДФИ: същият е мотивиран и подкрепен с приложени писмени документи от извършената проверка.

Съгласно въведената с нормата на чл.22 ал.5 ЗДФИ оборима презумпция, фактическите констатации в АН се смятат за истински до доказване на противното. При това положение, в тежест на ответната страна е да опровергава доказателствената му сила /така и в решение на ВКС № 124/15.04.2014г по гр.д.№ 4837/2013г/.

В настоящия случай не се представят такива.

Не се твърди от ответника същият да е бил съставен в нарушение на правилата, установени в ЗДФИ. Тъкмо обратното. От данните по делото е видно, че финансовата инспекция била проведена при спазване посочения в ЗДФИ и ППЗДФИ ред : финансовата инспекция е възложена със съответна заповед; финансовият инспектор е извършил инспекцията при точно спазване указания предмет на проверка. По реда на чл.22 ал.3 ЗДФИ на начетеното лице е била предоставена възможност да направи писмени възражения в определения от финансовия инспектор срок, който не може да бъде по-кратък от 14 дни след връчването на акта.

Възраженията на ответника са в насока за целесъобразността на сторените разходи по двете позиции.

По отношение на първата позиция от АН се сочи, че спецификата на заеманата длъжност изисквала полагане на много извънреден труд и затова ответникът бил приел да му бъде заплащано допълнително възнаграждение.

Предвид, че между ответника и дружеството е имало сключен договор за управление, в който изрично е уговорен начинът за формиране на възнаграждението му и липсва изрично делегиране от страна на Принципала на търговското дружество ответникът да може договаря сам със себе си, като изменя съществени елементи от съдържанието на договора /каквото е договореното възнаграждение/, то следва, че ответникът е действал в нарушение на разпоредбата на чл.38 ЗЗД. При това положение уговореното от самия него в негова полза допълнително възнаграждение е извън делегираните му правомощия.

При това, самото възражение обективира признание за това, че ответникът е действал извън делегираните му правомощия.

Ето защо неоснователно получената от ответника сума в размер на 2197,80лв на

соченото основание „допълнителни възнаграждения“ подлежи на връщане.

Доводът, че след като бил освободен от Общинския съвет от отговорност за 2014г, това означавало, че е освободен от отговорност и за останалите години на управлението си, е несъстоятелен и затова не се налага да бъде обсъждан.

В допълнение следва да се посочи и това че, действително, в представения Протокол № 55/27.04.2015г е обективизирана волята на Принципала за освобождаването на отв.Д. от отговорност във връзка с изготвянето на ГФО и извършените от него действия като управител за периода на календарната 2014г, което кореспондира на нормата на чл.137 ал.1 т.5 от ТЗ. Доколкото изготвянето на ГФО, обаче, е едностранна дейност, осъществявана от самия управител, това не изключва възможността за извършване на финансова инспекция от външни специализирани органи в юридическите лица- адресати на нормата на чл.4 т.1-т.7 ЗДФИ, сред които попада и настоящото ищцово дружество. Основната цел на тези инспекции е регламентирана в нормата на чл.2 ЗДФИ – да се защитават публичните финансови интереси, която цел се осъществява чрез изпълнение на посочените в ал.2 задачи; в т.3 това е разкриване на причинени вреди на имуществото на организациите и лицата по чл. 4. ЗДФИ.

По втората позиция от АН доводите са, че разходите за поемане на пътните разноски на служители на болничното заведение се налагали, тъй като в противен случай болницата би останала без необходимия минимум персонал и специалисти. Така бил изпълнил задълженията си по реда на чл.127 КТ за осигуряване нормални условия за изпълнение на работата за служителите на управляваното дружество.

Действително, разпоредбата на чл.127 КТ предвижда задължение за работодателя да осигури на работниците нормални и здравословни условия за полагане на труд, като подробно са разписани изискванията за това, но сред тях не са предвидени пътните разходи.

Изложените доводи са несъстоятелни доколкото са свързани отново с действия по целесъобразност, но отново в нарушение на финансовата дисциплина.

Несъстоятелен е и доводът, че макар и предишните управители да били извозвали персонала на болницата с личните автомобили на някой от служителите, не били предизвиквани финансови ревизии на тяхната дейност. Позоваването на порочни практики , въведени от други лица, не може да бъде основание за освобождаване от отговорност на настоящия ответник.

Ето защо и по отношение на сумата в размер на 1157,13лв като недължимо платени суми, несвързани с дейността на ищеца, е основателно търсена.

Предвид изложеното въззивният съдът приема иска за доказан по основание и размер и затова следва да бъде уважен изцяло.

Съвпадащите крайни правни изводи на двете инстанции предпоставят неоснователност на подадената въззивна жалба и потвърждаване решението на ВРС.

По разноските.

С оглед изхода на спора в настоящата инстанция присъдените от ВРС в полза на ищцовото дружество разноси следва да останат както са определени.

За въззивното производство такива не следва да бъдат присъждани в полза на въззиваемата страна поради липсата на искане за това.

Воден от горното, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението на ВРС-31с-в № 972/ 8.04.2022г по гр.д.№ 11574/2021, с което е прието за установено между страните, че д-р К. В. Д. дължи на „МБАЛ-Девня“ЕООД сумата от **3 354,93лв**, начислена с Акт за начет № 11-04-17/28.06.2018г на АДФИ, заедно със законната лихва, считано от 26.03.2021г, до окончателното плащане на сумата, присъдена по заповедното ч.гр.д.№ 4426/2021г на ВРС-31с-в, на осн.чл.422 ал.1 ГПК, както и е осъден да заплати на „МБАЛ- Девня“ЕООД сумите о т **67,10лв**-разноси за исковото производство и **332,93лв**-разноси за заповедното производството

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване в тази част, арг.чл.280 ал.3 т.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____